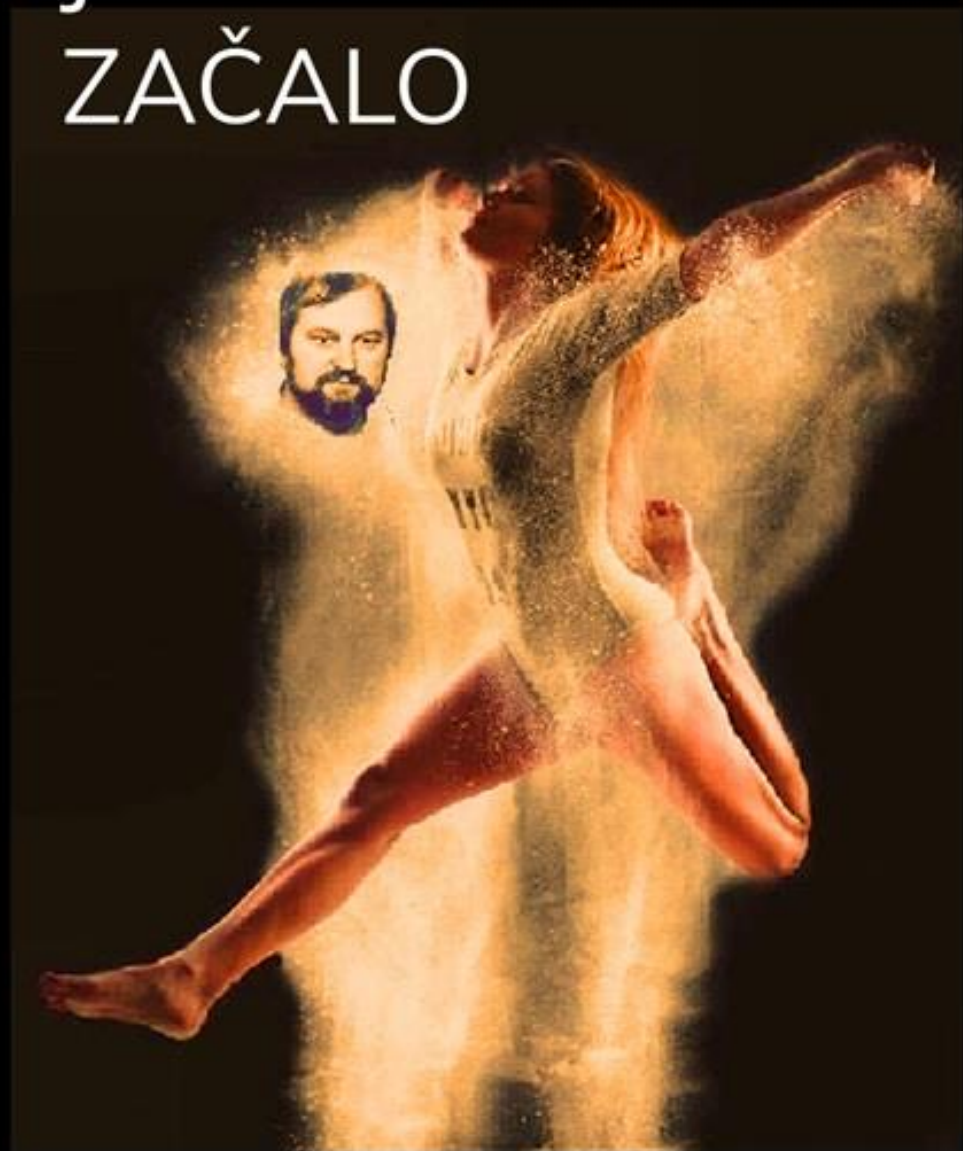

SOUKROMÝ DETEKTIV PÁTRÁ
JAK TO VŠECHNO
ZAČALO

Hana Militká

Hana *Militká*

Soukromý detektiv pátrá

Jak to všechno začalo

**Detektivní román věnuji svému mladšímu bráškovi
Jiřímu Militkému**

Předmluva

Jaroslava Lindrová

Vážení!

Dlouho jsem se musela osmělovávat, abych nahledala odvahu k napsání předmluvy. Vždyť u minulých knih tuto laskavost nádherně prokázaly významné osobnosti z kulturního života v hlavním městě. A najednou já, prostá osoba od plotny a od tabule a ještě k tomu z regionu!

Ale dané slovo se má plnit a zvláště, je-li autorka mojí oblíbenou spisovatelkou a dílo detektivkou.

S někým z lidí se naše vzájemné životní cesty míjejí i při častém střetávání. A ten člověk vám nechybí jako osoba a ani nepřahnete po jeho myšlenkách. Prostě to není pro nás ten pravý lidský magnet. Pak jsou človíčky, se kterými se sejdete jen s výjimečně skromným počtem kontaktů a ihned cítíte, že je to "to" pravé. Od počátku si máte co povědět na společné téma, stejně vše citově prožíváte a nechce se vám dialog ukončit. A to souznění funguje i na dálku. A to je právě případ Haničky a můj.

Pro většinu z nás je souběh životních situací nekončící detektivkou. Jako například autorčina a moje cesta tímto světem Posuďte.

Obě nás pojí neporušená pupeční šňůra k našemu krásnému Kotěrovu a Gočárovu městu. Pro mne je "salon republiky" trvalým bydlíštěm a pro Haničku místo častých návštěv u sounáležité rodiny. A následuje další skvělá vazba, tentokrát na naši ulici - dům autorčina bratra sousedí s naším. Je štěstím, mít tyto výborné sousedy s nesmírnou ochotou pomáhat a přitom si navzájem nevnikat do soukromí. Souhra životních osudů pokračuje. Naprosto nečekanou rodinnou událost jsme obě s autorkou prožily v magickém roce 2020, kdy nám končila skvělá etapa našeho života. Pláč a žal si s námi hrál krutou hru. Ale vyhrála snaha zaměstnat hlavu prací, abychom pocítily obě hrdost nad sebou, že jsme obtížnou životní etapu zvládly. Snad... No, řekněte, není to příběh taky detektivní?

Přeji knížce šťastnou cestu ke čtenářům a paní autorce neutuchající invenci, píli a chuť vtělit vše na papír. Výhoda pro autorku! Ale největší výhodu získáme my - vděční čtenáři.

V Hradci Králové 26. 2. 2021

Jaroslava Lindrová

Prší

Už několik dní leje jako z konve. Koukám zadumaně oknem ven, vyhlížím sebemenší náznak lepšího počasí.

Děšť bubnuje do okna, jako kdyby mě chtěl k něčemu vyzvat.

„Kolik záhadných tajemství se skrývá za těmi kapkami? Kolik zvláštních osudů je skryto v mlžném oparu? Někdo třeba zrovna vyhrál ve sportce. Někdo se miluje, nebo obědvá. Jen já zírám do dáli a nic nepřichází. To je pro dnešek moje jediná jistota. Trochu málo pro mou dobrodružnou povahu.

Pozoruji kapky deště, jak stékají po skle, když najednou u našeho činžáku zastavuje parádní vůz. Otevřely se dveře u řidiče, vyskočil muž. Říkám si: „Gentlemaní ještě nevymřeli, asi běží dámě otevřít dveře a galantně jí podá ruku, aby lehce vystoupila z vozu.

Vše probíhá podle mého předpokladu.

Muž skutečně otvírá zadní dveře. Prudce se nahne dovnitř a trhnutím vytahuje nějakou dívku ven. Ta vrávorá a padá na chodník.

„Co dělá? V tom dešti jí bude zima!“ napadá mě.

Bez přemýšlení letím dolů, abych zjednal nápravu.

Auto je pryč, o dům se opírá dívka, stojí v dešti a pláče. Ani nevnímá, že je promočená na kost.

„Slečno, nemůžete tady stát, nastydnete,“ říkám mírně a vezmu ji kolem ramen. „Pojďte se mnou, osušíte se, uvařím vám čaj. Potřebujete si odpočinout.“

Nebrání se. Vstupujeme do mého bytu. Podávám jí ručník a stavím vodu na čaj.

„Jmenuji se Max. Co to bylo za hulváta, že se tak zachoval?“

mlčí.

„Nechcete se vykoupat? Napustím vám vanu.“

Zdá se mi, že nepatrně kývla. Usrkává čaj a trochu se chvěje zimou. Nejvyšší čas nahřát se ve vaně.

„Dám vám osušku, své pyžamo i župan, poskytnu vám pohodlí mé postele. Vyspím se na gauči v obýváku. Ráno si o všem promluvíme.“

Usínám s krásným pocitem, že jsem zachránil jednu nevinnou duši.

Ráno svítí sluníčko. Mám dobrou náladu. Chodím potichu, abych ji nevzbudil.

Nepřišla na snídani ani v poledne. Opatrně klepu na dveře ložnice. Nikdo se neozývá.

Pomalou otvírám. Nemám slov. Postel rozházená, prádelník vyházený na zem, pyžamo ani župan nikde nevidím.

„Pochopila mou nabídku jako dárek? Přece jí moje pyžamo k ničemu není!“ kroutím nevěřičně hlavou.

Začínám uklízet nepořádek na zemi. No, úklidem bych to nenazval. Házím prádlo vzteky na postel, abych si po něm nemusel šlapat. Najednou strnu. Bleskově znovu přehrabu celou

kupu spodního oblečení. „Nejsou tu!“ zoufale klesám na postel, ať zasednu cokoliv.

Moje exkluzivní červené trenky s bílými lampasy, které byly určeny k vítání VIP hostů, jsou pryč. Nemám slov. Na nic jí nebudou, leda pro legraci. Mám sice štíhlou postavu, ale jí budou moc velké. „Tohle jsem si nezasloužil,“ mumlám zdrceně.

Vtom padne můj zrak na noční stolek. Hrůza! Budík po babičce je pryč. „Co si jen počnu? Zmizela moje vzácná památka na drahou osobu.“

Klesám bezradně na židli.

„Někde jsem udělal chybu. Za prvé jsem si vzal domů neznámé individuum. Za druhé moje detektivní znalosti jsou nedostatečné. Čtení detektivní literatury světoznámých autorů zřejmě nestačí. Rozhodně by ze mne dobrý detektiv nebyl.

Tak jsem šel studovat vysokou kriminalistickou.

Na studiích bylo veselo.

Trošku jsem vypomáhal na jednom oddělení kriminálky v Praze a získával zkušenosti.

Měl jsem štěstí. Přijali mě tam natrvalo.

Provázely mě těžké chvíle i dílčí úspěchy.

Všechno se zhroutilo, když jsem stál ve frontě na pizzu a pár kroků ode mne zabili mého parťáka. Odešel jsem od policie. Od té doby nesnáším pizzu.

Sedím doma a nic se mi nechce. Něco však musím dělat, nějak se živit. Nedopustím, aby se ze mne stal flákač. K policii už mě nevezmou, neodchází se od ní na vlastní žádost. Kromě toho by

mi zase přidělili partáka. Možná by tentokrát odešel radši on. Pochybuji, že by se mnou někdo chtěl dělat, když nedokážu krýt záda.

V rozpacích se rozhlížím kolem sebe. Beru do ruky svou oblíbenou dobrodružnou detektivku „Šedá pečeť“.

„Jo, tomu se existuje,“ postesknou si. „Je soukromý detektiv, běhá si, kam chce, vyšetřuje, kdy chce a co chce. Žije několik životů, vydává se za padoucha, aby se jim přiblížil. No, s některými detaily nesouhlasím. Larry Netopýr skutečně šnupe koks, nebo co. Jinak bych to bral. Krásné ženy se o něj skoro perou. Páni, to by byla existence!“

Radši si uvařím kafe. Koušu k němu nějaký prastarý suchar.

„Sakra, ani nevím, že nemám kus chleba. Budu muset někdy na nákup,“ napadá mě děsivá myšlenka.

Znovu беру do ruky svou oblíbenou knihu.

Vtom mě něco osvítilo! „Proč bych nemohl být soukromým detektivem? Lidi pořád něco potřebují, shánějí, chtějí někoho sledovat, najít, zkontrolovat. Najít pachatele! To je moje parketa!“ křičím nahlas. „Jsem dobrej! Vždycky mě bavilo pátrat po souvislostech, navázat přetrhané nitky! No jo, ale jak dát o sobě vědět? Nejsem zrovna přeborník ve tvoření webových stránek. Vylepit si plakáty v metru může mít úplně opačný efekt. Na reklamu v televizi nemám. Možná inzerát do novin. Musím si všechno promyslet.“

Po složitých úvahách se cítím vyčerpaný.

Usazuji se pohodlně do křesla a čtu skvělou detektivku. Musím vědět, jak získává klienty můj oblíbený Larry.

„Možná si založím facebook, to zvládnu,“ napadá mě. „Páni, knížka je inspirující,“ jáám. „No jo, ale co když mě soukromničení neuživí?“

Zahledím se do dále.

„Člověk se nesmí bát! Jdu do toho! Možná budu prosperovat. Kdyby to náhodou nesypalo dost, vezmu nějaký melouch,“ uklidňuji se. „Třeba budu někde zametat schody. Nebo po nocích jezdit taxíkem. Taxíkáři potkávají spoustou lidí. Mohli by mi dohazovat klienty pro mou detektivní agenturu.“

Chvilí sedím zaraženě.

„Hned agenturu? No páni, líbí se mi představa prosperující firmy. Budu muset najmout kancelář.“ Spokojeně si mnu ruce. „Už vím, jak začít, facebook a kancelář. Chtělo by to ještě štíhlou nohatou sekretářku, ale ze začátku by musela pracovat jen pro mé krásné modré oči. Kdo ví, jestli vydělám na nájem.“

Zesmutním z představy, že štíhlá dlouhonohá musí chvilí počkat. V mém portfoliu se nenachází žádná nadšená dobrovolnice.

Sedám ke stolu a píšu program. V první řadě musím ohlásit živnost, budu OSVČ a zaplatím nějaký poplatek.

Už vidím všechno barevně.

„Klienti se pohrnou, možná hlavně klientky. Budu pátrat všemi směry. Musím si dát zkušební dobu, není možné čekat půl

roku, rok, jestli se rozjedu. Neměl bych ani ty hnusné suchary k snídani. Natož oběd a večeři.“

Všechno pečlivě zapisuji, dělám plán.

„Co když se mi přece jen nepovede rozjet svou firmu?“ napadá mě. „No co, půjdu někam umývat schody, nebo taxikařit,“ usmívám se vstříc novým zítřkům.

Agentura

Pořád leje jako z konve, vlastně už skoro týden. Stojím v kanceláři své nové agentury a koukám z okna. Vyhlížím prvního klienta. Vlastně spíš pozoruji kapky deště, jak se líně kloužou po skle.

Po delší době si sedám za stůl. Připadám si trochu natěšeně, protože mám svou firmu. Chybou je, že se klienti nehrnou, vlastně žádný ještě nepřišel.

„Je to stejné, jako divadlo bez diváků asi není divadlo. Detektiv bez případu není detektiv.“

Samé nekonečno a neznámo. Mé rozpoložení je stejné.

Najednou se leknu a ztuhnu.

„Co to bylo?“ pár okamžiků sedím bez pohybu a bez jediné myšlenky.

Konečně mi dojde, že někdo na chodbě zazvonil.

„Klient!“

Bleskově vstanu, pak si zase sednu. Teď už vstávám důstojně, jak se na detektiva patří. Je přece běžnou věcí, že ke mně chodí lidé a žádají mé služby. Rozvážným krokem jdu ke dveřím.

Otvírám.

Tam stojí žena mých snů. Štíhlá, dlouhonohá. Je ovšem hrozně zmáčená, vlasy splihlé, oděv mokrý. „V lodičkách má asi jezera,“ napadá mě.

„Mohu vám nějak pomoci?“ tážu se mile.

„Jestli ne vy, pak už nikdo,“ šeptne nesměle.

„Prosím, pojdte dál, udělejte si pohodlí. Pokud potřebujete použít koupelnu, je vám k dispozici. Počkejte, ještě čistý ručník,“ vyhrknu, když už zavírá dveře koupelny. Lekne se, pak se mírně usměje. Připadá mi, že její úsměv rozzářil celou kancelář.

Nemohu vydržet nedočkavostí, chci se dozvědět, co ji ke mně přivádí.

„Co kafe? Můžu jí nabídnout něco teplého na zahřátí,“ napadá mě a hned zapínám konvici.

Přichází v momentě, kdy se voda vaří.

„Kávu nebo čaj?“ odumřou mi slova na rtech. Vůbec bych ji nepoznal. Vysušené vlasy krásně lemují její obličej. Rty lehce namalované, jako kdyby zružověly studem. Výrazné oči, které se umějí dívat a vnímat.

„Čaj,“ pípne nesměle. Hlas se jí nezměnil za těch pár minut, poznávám svou první klientku.

Sedíme nad čajem, ona lehce usrkává. Patrně venku trochu prochladla.

„Jak jste se o mně dozvěděla?“ nedá mi pokoj otázka, až se najednou slyším, jak ji kladu.

„Osud,“ pípla. „Jedu taxíkem. Dívám se na taxametr. Až mi došly peníze, vystoupím. Přesně tady. Rozhlížím se, kde se vlastně nacházím. Z vašeho domu vychází nějaká stará paní. Ptá se, jestli potřebuji pomoc. „Ano, potřebuji detektiva. Je to otázka života a smrti,“ říkám po pravdě. Nejdřív se vyděsila, pak mi s úlevou řekla, že tady v domě si otevřel svou kancelář jeden

detektiv. Prý má za sebou už spoustu slavných případů. Dokonce prý pracujete v cizině. Právě vás potřebuji.“

Dlouhým líčením se unavila. Znovu popíjí čaj.

„Ano, mám už letitou praxi. Čeho se váš případ týká?“

„Nevím, kde mám začít.“

„Kdekoliv. Zkuste mi vyprávět, co se vám přihodilo a proč potřebujete služby detektiva.“

Zkoumavě se na mě zadívala svýma nádhernýma očima.

„To je přesně to, co nevím,“ špitla. „Musíte mi pomoci.“
Usedavě se rozplakala a hledá něco v kabelce.

„Prosím,“ podávám jí papírové kapesníčky. Pořídil jsem je jako hlavní a nezbytný inventář pro skutečné dámy.

Vůbec si jich nevšimla a usilovně pátrá dál.

„Tady,“ vykřikne najednou vítězně, skoro jsem se lekl.

„Co to je?“ ptám se.

Podává mi obálku.

Navlékám si gumové rukavice.

„Můžu?“

„Určitě.“

„Co v ní je?“

„Nevím, vůbec jsem ji neotevřela.“

„Aha, třeba vám píše přítelkyně,“ snažím se mluvit bezstarostně.

„Vidíte to divné písmo na obálce? Určitě jde o nějakou hrůzu. Cítím to, ani ji nemůžu držet v ruce.“

„Určitě patří vám? Není tady celé vaše jméno, jen adresa a křestní...”

„Byla v mé schránce.”

„Mám ji otevřít?”

„Ano, proto jsem přišla,” vzlykla.

Otvírám lehkomyslně obálku. „Chyba lávky!” napadá mne.

„Uvidí, že ji neberu vážně a půjde jinam.”

Zatvářím se starostlivě a vyndám jemný papír. Zírám na text.

„Co na to říkáte?”

„Zatím si nejsem jistý. Víte, co se tu píše?”

„Ne,” popotáhla.

„Mám vám dopis přečíst?”

Jen kývne a rozpláče se.

„Tady stojí: ‚Co udělá TQ s HMS? Hrozí smrt. Z’ To je všechno,” říkám a pozoruji, jak se tváří. Stále brečí.

„Kdo je HMS?” ptám se vážně.

„Nevím,” vrtí hlavou.

„TQ?”

„Netuším,” vzlyká.

„Podepsaného Z určitě znáte?”

„Neznám,” špitla vzlykajíc. „Věděla jsem, že nastane neřešitelný problém. Zdálo se mi o bílém vyhublém špinavém koni, jela jsem na něm a shodil mě. Už nebezpečí neuniknu, někdo mě zradí a hrozí mi možná i smrt.”

Zírám na ni jako blázen.

„Jakmile jsem vystoupila z taxíku, bylo mi jasné, že jediné vy mě pochopíte,“ popotahuje.

„Ano, tady jste na správném místě. Musíme přijít na to, jak celou záležitost správně uchopit.“

Přestala plakat a pozoruje mě.

„Jsem na dobré cestě udržet si první klientku. Vůbec však netuším, co s tím blbým dopisem mám dělat. Nejradši bych ho roztrhal, holku chytil kolem pasu a ..., ale no tak,“ napomínám se v duchu, „nepřišla obdivovat mou mužnost.“

„Nejedná se třeba o vaše kamarádky nebo příbuzné?“

„Rozhodně ne, nikoho s takovým monogramem neznám,“ najednou tvrdí neoblomně.

„Vida,“ napadá mě, „má i svou vůli, možná dost pevnou.“

Chvilku ji bedlivě pozoruju.

„Dobrá, vezmu tenhle případ. Potřebuji vaše jméno, adresu, kontakt na mobil, případně mail,“ pozorně si ji prohlížím.

Dívá se mi přímo do očí. Je v nich velký strach a zároveň důvěra ke mně.

„Lili Marková, někdy mi říkají Lil. Bydlím na Smetanově nábřeží 6, Praha 1. Chodím často na procházky na Střelecký ostrov,“ rozpovídala se s úlevou. Konečně mluvila o něčem, kde jí nic nehrozilo. Kontakty jsem zapsal.

„Dejte mi týden. Kdybyste zjistila něco podezřelého, měla pocit, že vás někdo sleduje nebo se cítila jinak ohrožená, hned volejte.“

Dal jsem jí vizitku.

„Tohle bude tvrdý oříšek,“ říkám si zíraje na její dokonalou postavu mizející mezi dveřmi.

Ze všeho nejdřív zkoumám obálku. Odesláno z Jindřišské. Je zbytečné se ptát, zda se někdo pamatuje na odesilatele. Musel k okénku, dopis je doporučený. Projde tudy spousta lidí, nikdo si nevzpomene.

Přesto jedu na poštu.

Mám neuvěřitelné štěstí! Starší paní si vzpomíná: „Byl to takový vysoký chlap, až z něho šel strach. Neměl drobné, proto si na něj pamatuji. Platí dvoutisícovkou a přitom posílá dopis doporučeně! A navíc ta obálka!“

„Co je s ní?“

„U adresáta nenapsal celé jméno. Upozornila jsem na chybu, ale vrtěl hlavou, prý budou vědět, komu zásilka patří. Říkám si, že mi nakonec do toho nic není. Buď se dopis vrátí, nebo se ztratí. Hlavně, když ten hrubián zaplatil.“

„Můžete mi popsat, jak vypadal?“ usmívám se na ni.

„No, jak říkám, dvoumetrový, neupravené strniště, jak to dnes nosí frajeři. Navíc vypadal, že se měsíc nemyl ani neholil.“

„Co měl na sobě?“

„Takovou strakatou bundu od vojáků.“

„Maskáčovou?“

„Jo.“

„A dál?“

„Připomněl mi vzdáleného bratrance.“

„Čím?“